

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VII — Nr. 303

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Sâmbătă, 30 decembrie 1995

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
135.	2	139. — Legea Societății Naționale de Cruce Roșie din România.....	9-11
415.	2	419. — Decret pentru promulgarea Legii Societății Naționale de Cruce Roșie din România.....	12
★			
136.	3-7	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
416.	7	1.040. — Hotărâre privind suplimentarea bugetului Ministerului Culturii pe anul 1995.....	12
★			
138.	8	1.048. — Hotărâre privind aprobarea Acordului pentru încheierea decontărilor în ruble transferabile, precum și transformarea și lichidarea soldului în ruble transferabile în favoarea Republicii Federale Germania.....	13
418.	8	1.075. — Hotărâre pentru aprobarea rectificării bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 1995 al Regiei Autonome „Monitorul Oficial” de sub autoritatea Camerei Deputaților.....	13
★			
REPUBLICĂRI			
		Ordonanța Guvernului nr. 66/1994 privind formarea și utilizarea resurselor derulate prin trezoreria statului.....	14-15

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru completarea Legii nr. 32/1991
privind impozitul pe salarii, republicată****Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Articol unic. — La articolul 6 din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 29 iunie 1993, se introduce litera k), care va avea următorul cuprins:

„k) sportivii, antrenorii și tehnicienii sportivi pentru primele acordate ca urmare a realizării următoarelor obiective de înaltă performanță:

— clasarea pe podiumul de premiere al campionatelor mondiale, europene și al Jocurilor Olimpice;

— calificarea și participarea la campionatele europene, mondiale și la Jocurile Olimpice;

— participarea la fazele superioare ale competițiilor europene intercluburi, începând cu optimile de finală.“

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 18 decembrie 1995, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ADRIAN NĂSTASE

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 21 decembrie 1995, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI

prof. univ. dr. OLIVIU GHERMAN

București, 29 decembrie 1995.

Nr. 135.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET**privind promulgarea Legii pentru completarea
Legii nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată**

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru completarea Legii nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată, și se dispune publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 29 decembrie 1995.

Nr. 415.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

privind asigurările și reasigurările în România

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — În România, activitatea de asigurare se desfășoară sub forma asigurărilor facultative și obligatorii, precum și a operațiunilor de reasigurare, de societăți comerciale de asigurare, de asigurare-reasigurare și societăți de reasigurare, denumite în continuare *asigurători*, respectiv *reasigurători*.

Art. 2. — În asigurarea facultativă raporturile dintre asigurat și asigurător, precum și drepturile și obligațiile fiecărei părți se stabilesc prin contractul de asigurare.

Art. 3. — În asigurarea obligatorie raporturile dintre asigurat și asigurător, drepturile și obligațiile fiecărei părți sunt stabilite prin prezenta lege.

Art. 4. — Este obligatorie asigurarea de răspundere civilă pentru pagube produse prin accidente de autovehicule.

Art. 5. — Asigurarea obligatorie se practică numai de asigurătorii autorizați de Oficiul de supraveghere a activității de asigurare și reasigurare.

Asigurătorii care au primit autorizarea prevăzută la alineatul precedent au obligația să realizeze asigurarea, eliberând un înscris probator al asigurării.

Art. 6. — Operațiunile de reasigurare completează activitatea de asigurare prin cedarea și primirea unor riscuri pe piața internă și internațională de asigurări.

Cedarea în reasigurare pe piața internațională se va face numai în măsura în care riscurile care fac obiectul reasigurării nu pot fi plasate pe piața internă.

În operațiunile de reasigurare, raporturile dintre reasigurat și reasigurător, drepturile și obligațiile fiecărei părți se stabilesc prin contractul de reasigurare.

Art. 7. — Persoanele fizice și juridice române încheie contractele de asigurare cu societăți stabilite în România, cu excepția cazurilor în care asigurările solicitate nu se practică pe piața internă.

Oficiul de supraveghere a activității de asigurare și reasigurare face publică lista societăților autorizate să funcționeze în România și felurile de asigurări practicate.

Art. 8. — Constatarea producerii riscurilor asigurate, evaluarea pagubelor, stabilirea și plata despăgubirilor și a sumelor asigurate se efectuează în condițiile legii, pentru asigurările obligatorii sau ale contractului de asigurare, în cazul asigurărilor facultative.

CAPITOLUL II

Contractul de asigurare

Secțiunea 1

Încheierea contractului. Drepturi și obligații

Art. 9. — Prin contractul de asigurare, asiguratul se obligă să plătească o primă asigurătorului, iar acesta se obligă ca, la producerea unui anume risc, să plătească

asiguratului sau beneficiarului despăgubirea sau suma asigurată, denumită în continuare *indemnizație*, în limitele și în termenele convenite.

Art. 10. — Contractul de asigurare se încheie în formă scrisă și va cuprinde:

— numele sau denumirea, domiciliul sau sediul părților contractante;

— obiectul asigurării: bunuri, persoane și răspundere civilă;

— riscurile ce se asigură;

— momentul începerii și cel al încetării răspunderii asiguratului;

— primele de asigurare;

— sumele asigurate;

— alte elemente care stabilesc drepturile și obligațiile părților.

Contractul de asigurare nu se poate dovedi prin martori, chiar dacă există un început de dovadă scrisă.

Art. 11. — Dovada încheierii contractului de asigurare rezultă și din emiterea și trimiterea unui document de asigurare, cum ar fi polița sau certificatul, cererea de plată a primei ori din înscrisul prin care se manifestă voința asiguratului de a încheia contractul.

Art. 12. — Documentul de asigurare poate fi, după caz, nominal, la ordin sau la purtător.

Art. 13. — Persoana care urmează să încheie asigurarea este obligată să răspundă în scris la întrebările formulate de asigurător, cu privire la împrejurările esențiale referitoare la risc, pe care le cunoaște.

Dacă împrejurările esențiale privind riscul se modifică în cursul executării contractului, asiguratul este obligat să comunice în scris asiguratului schimbarea.

Art. 14. — Dacă, înainte de a începe obligația asiguratului, riscul asigurat s-a produs sau producerea lui a devenit imposibilă, precum și în cazul în care, după începerea obligației asiguratului, producerea riscului asigurat a devenit imposibilă, contractul se reziliază de drept.

Art. 15. — Plata primelor se face la sediul asiguratului sau al împuterniciților săi, în lipsa unei alte clauze înscrise în contractul de asigurare, stabilită între părți.

Art. 16. — Dovada plății primelor de asigurare revine asiguratului, înscrisul constatator fiind polița de asigurare, chitanța, dispoziția de plată sau alt document probator al plății.

Art. 17. — Dacă nu s-a convenit altfel, contractul de asigurare se reziliază în cazul în care sumele datorate de asigurat, cu titlu de primă, nu sunt plătite în termenul prevăzut în contractul de asigurare.

Art. 18. — Asiguratul are dreptul de a compensa primele ce i se datorează până la sfârșitul anului de asigurare, în temeiul oricărui contract, cu orice indemnizație cuvenită asiguratului sau beneficiarului.

Art. 19. — Asiguratul este obligat să comunice asiguratorului producerea riscului asigurat, în termenul prevăzut în contractul de asigurare.

În caz de neîndeplinire a obligației prevăzute la alineatul precedent asiguratorul are dreptul să refuze plata indemnizației, dacă din acest motiv nu a putut determina cauza producerii evenimentului asigurat și întinderea pagubei.

Art. 20. — În cazurile stabilite prin contractul de asigurare, în asigurările de bunuri și de răspundere civilă, asiguratorul nu datorează indemnizație, dacă riscul asigurat a fost produs cu intenție de către asigurat sau către beneficiar ori de către un membru din conducerea persoanei juridice asigurate, care lucrează în această calitate.

Dispozițiile alineatului precedent se aplică, dacă părțile convin, și în cazul în care riscul asigurat a fost produs de către:

a) persoanele fizice majore care, în mod statornic, locuiesc și gospodăresc împreună cu asiguratul sau beneficiarul;

b) prepușii asiguratului sau ai beneficiarului.

Art. 21. — În cazul în care contractul de asigurare este modificat, prin acordul părților, denunțat ori este reziliat, plata ori, după caz, restituirea primelor se va face conform contractului de asigurare sau hotărârii judecătorești.

Art. 22. — În limitele indemnizației plătite în asigurările de bunuri și de răspundere civilă, asiguratorul este subrogat în toate drepturile asiguratului sau ale beneficiarului asigurării contra celor răspunzători de producerea pagubei.

Asiguratul răspunde de prejudiciile aduse asiguratorului prin acte care ar împiedica realizarea dreptului prevăzut la alineatul precedent.

Asiguratorul poate renunța, în totalitate sau în parte, la exercitarea dreptului prevăzut la alin. 1, conform contractului de asigurare, cu excepția cazului când paguba a fost produsă cu intenție.

Art. 23. — Asiguratorul poate opune titularului sau deținătorului documentului de asigurare ori terțului sau beneficiarului, care invocă drepturi derivând din acesta, toate excepțiile care sunt opozabile contractului inițial.

Secțiunea a 2-a **Asigurarea de bunuri**

Art. 24. — În asigurarea de bunuri, asiguratorul se obligă ca la producerea riscului asigurat să plătească asiguratului, beneficiarului desemnat sau celor în drept o despăgubire.

Art. 25. — Asiguratul trebuie să aibă un interes cu privire la bunul asigurat.

Art. 26. — Asiguratul este obligat să întrețină bunul asigurat în bune condiții și în conformitate cu dispozițiile legale, în scopul prevenirii producerii riscului asigurat.

Asiguratorul are dreptul să verifice modul în care bunul asigurat este întreținut.

În cazurile prevăzute în condițiile de asigurare, la producerea riscului, asiguratul este obligat să ia, pe seama asiguratorului și în cadrul sumei la care s-a făcut asigurarea, potrivit cu împrejurările, măsuri pentru limitarea pagubelor.

Art. 27. — Despăgubirile ce se plătesc de asigurator se stabilesc în funcție de starea bunului din momentul producerii riscului asigurat.

Despăgubirile nu pot depăși valoarea bunului din momentul producerii riscului asigurat, cuantumul pagubei și nici suma la care s-a făcut asigurarea, dacă nu s-a prevăzut altfel în contractul de asigurare.

În contractul de asigurare poate fi stipulată o clauză conform căreia asiguratul rămâne propriul său asigurator pentru o franșiză sau o sumă determinată care nu se despăgubește de către asigurator.

Art. 28. — În cazul în care contractul de asigurare s-a încheiat pentru o sumă asigurată, inferioară valorii bunului, despăgubirea cuvenită se reduce corespunzător raportului dintre suma prevăzută în contract și valoarea bunului, dacă nu s-a convenit altfel prin contract.

Art. 29. — În cazul existenței mai multor asigurări încheiate pentru același bun, fiecare asigurator este obligat la plată, proporțional cu suma asigurată și până la concurența acesteia, fără ca asiguratul să poată încasa o despăgubire mai mare decât prejudiciul efectiv, consecință directă a riscului.

Asiguratul are obligația să declare existența altor asigurări pentru același bun la asiguratorii diferiți, atât la încheierea contractului de asigurare, cât și pe parcursul executării acestuia.

Art. 30. — În lipsă de prevedere contrară în contractul de asigurare, în cazul în care bunul asigurat este înstrăinat, contractul de asigurare se reziliază.

Secțiunea a 3-a **Asigurarea de persoane**

Art. 31. — În asigurarea de persoane, asiguratorul se obligă ca, la producerea riscului asigurat, să plătească o sumă asigurată.

Asigurarea în vederea unui risc privind o altă persoană decât aceea care a încheiat contractul de asigurare se poate încheia potrivit contractului de asigurare.

Art. 32. — Suma asigurată se plătește asiguratului sau beneficiarului desemnat de acesta. În cazul decesului asiguratului, dacă nu s-a desemnat un beneficiar, suma asigurată se plătește moștenitorilor asiguratului, în calitate de beneficiar.

Art. 33. — Desemnarea beneficiarului se poate face fie la încheierea contractului, fie în cursul executării acestuia, prin declarația scrisă comunicată asiguratorului ori prin testament.

Înlocuirea sau revocarea beneficiarului se poate face ori când în cursul executării contractului, în modul prevăzut la alineatul precedent.

Art. 34. — Dacă asiguratul nu a dispus altfel, atunci când sunt mai mulți beneficiari desemnați, aceștia au drepturi egale asupra sumei asigurate.

Art. 35. — Asiguratorul nu datorează suma asigurată, dacă riscul asigurat a fost produs prin sinuciderea asiguratului în termen de 2 ani de la încheierea contractului de asigurare ori prin comiterea cu intenție de către asigurat ori beneficiar a unor fapte grave prevăzute în contractul de asigurare.

Dacă un beneficiar a produs intenționat decesul asiguratului, suma asigurată se plătește celorlalți beneficiari desemnați sau moștenitorilor.

Art. 36. — În asigurările la care se constituie rezerve de prime, asiguratul poate să înceteze plata primelor cu dreptul de a menține contractul la o sumă asigurată redusă sau de a-l rezilia, solicitând restituirea rezervei constituite, conform contractului de asigurare.

Art. 37. — Asiguratul poate să ceară repunerea în vigoare a asigurării la care se constituie rezerva de prime, în cazurile prevăzute în contractul de asigurare.

Art. 38. — Suma asigurată de datorează, independent de sumele convenite asiguratului sau beneficiarului, din asigurările sociale, de repararea prejudiciului de către cei răspunzători de producerea, precum și de sumele primite de la asigurator în temeiul asigurării obligatorii de răspundere civilă pentru pagubele produse prin accidente de autovehicule.

Creditorii asiguratului nu au dreptul să urmărească suma asigurată convenită beneficiarului.

Art. 39. — Prin contractul de asigurare se poate prevedea ca sumele asigurate să fie plătite asiguraților pe bază de amortizare sau în alte modalități.

Art. 40. — Drepturile asiguraților asupra sumelor rezultând din rezerva de prime ce se constituie la asigurările de persoane pentru obligații de plată scadente în viitor nu sunt supuse prescripției.

Secțiunea a 4-a
Asigurarea de răspundere civilă

Art. 41. — În asigurarea de răspundere civilă, asiguratorul se obligă să plătească o despăgubire pentru prejudiciul de care asiguratul răspunde în baza legii față de terțele persoane păgubite și pentru cheltuielile făcute de asigurat în procesul civil.

Prin contractul de asigurare se poate cuprinde în asigurare și răspunderea civilă a altor persoane decât a celei care a încheiat contractul.

Art. 42. — Drepturile persoanelor păgubite se vor exercita împotriva celor răspunzători de producerea pagubei.

Asiguratorul poate fi chemat în judecată de persoanele păgubite în limitele obligațiilor ce-i revin acestuia din contractul de asigurare.

Art. 43. — Despăgubirea se stabilește pe baza convenției dintre asigurat, persoana păgubită și asigurator, potrivit contractului de asigurare ori prin hotărâre judecătorească.

Pentru stabilirea despăgubirii, în cazul evenimentelor petrecute pe teritoriul României, părțile sunt obligate, dacă nu ajung la înțelegere, să supună litigiul soluționării unui organ de jurisdicție român.

Art. 44. — Asiguratorul plătește despăgubirea nemijlocit celui păgubit în măsura în care acesta nu a fost despăgubit de asigurat, despăgubire ce nu poate fi urmărită de creditorii asiguratului.

Despăgubirea se plătește asiguratului în cazul în care acesta dovedește că a despăgubit pe cel păgubit.

Secțiunea a 5-a
Alte asigurări

Art. 45. — Dispozițiile prezentului capitol se aplică și în cazul încheierii altor asigurări, în măsura în care, prin lege sau prin acorduri internaționale la care România este parte, nu se prevede altfel.

Secțiunea a 6-a
Reasigurarea

Art. 46. — Prin reasigurare:

a) asiguratorul, în calitate de reasigurator, primește prime de reasigurare, în schimbul cărora contribuie, potrivit obligațiilor preluate, la suportarea indemnizațiilor pe care reasiguratul le plătește la producerea riscului care a făcut obiectul reasigurării;

b) asiguratorul, în calitate de reasigurat, cedează prime de reasigurare, în schimbul cărora reasiguratorul contribuie, potrivit obligațiilor preluate, la suportarea indemnizațiilor pe care reasiguratul le plătește la producerea riscului care a făcut obiectul reasigurării.

Art. 47. — Reasigurarea nu stinge obligațiile asiguratorului și nu stabilește nici un raport juridic între asigurat și reasigurator.

CAPITOLUL III

Asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse prin accidente de autovehicule

Art. 48. — Persoanele fizice și cele juridice, care dețin autovehicule supuse înmatriculării în România, sunt obligate să le asigure pentru cazurile de răspundere civilă ca urmare a pagubelor produse prin accidente de autovehicule pe teritoriul României.

Persoanele care intră pe teritoriul României cu autovehicule înmatriculate în străinătate se consideră asigurate, în condițiile prezentei legi, dacă îndeplinesc una dintre următoarele condiții:

a) posedă documentele internaționale de asigurare valabile pe teritoriul României;

b) numărul de înmatriculare atestă existența asigurării potrivit convenției bilaterale încheiate între Biroul asiguraților de autovehicule din România și Biroul asiguraților de autovehicule din țara de origine.

Fac excepție de la dispozițiile prezentului articol persoanele fizice și juridice, pe timpul utilizării autovehiculelor pentru cursele de întreceri, raliuri sau antrenamente, care se pot asigura facultativ pentru astfel de riscuri.

Art. 49. — Asiguratorul acordă despăgubiri pentru prejudiciile de care asigurații răspund, în baza legii, față de terțe persoane păgubite prin accidente de autovehicule, precum și pentru cheltuielile făcute de asigurați în procesul civil.

Despăgubirile se acordă indiferent de locul în care au fost produse accidentele de autovehicule, atât în timpul mersului, cât și în timpul staționării.

Despăgubirile se plătesc și pentru pagubele produse de existența sau funcționarea instalațiilor montate pe autovehicule, precum și pentru pagubele produse de remorci ori atașe.

Art. 50. — Despăgubirile se acordă pentru sumele pe care asiguratul este obligat să le plătească cu titlu de dezdăunare și cheltuieli de judecată persoanelor păgubite prin vătămare corporală sau deces, precum și prin avarierea sau distrugerea de bunuri.

În caz de vătămare corporală sau deces, despăgubirile se acordă pentru persoanele aflate în afara autovehiculului care a produs accidentul, iar pentru persoanele aflate în acel autovehicul, numai dacă acestea nu erau transportate în baza unui raport contractual existent cu deținătorul autovehiculului respectiv.

Pentru avarierea sau distrugerea bunurilor, despăgubirile se acordă pentru bunurile aflate în afara autovehiculului care a produs accidentul, iar pentru bunurile aflate în acel autovehicul, numai dacă acestea nu erau transportate în baza unui raport contractual existent cu deținătorul autovehiculului respectiv, precum și dacă nu aparțineau deținătorului ori conducătorului autovehiculului, răspunzător de producerea accidentului.

Art. 51. — Despăgubirile, astfel cum sunt prevăzute la art. 49 și 50, se acordă și în cazul în care cel care conduce autovehiculul, răspunzător de producerea accidentului, este o altă persoană decât asiguratul.

Despăgubirile se plătesc și atunci când persoanele păgubite nu au domiciliul, reședința sau sediul în România.

În caz de vătămare corporală sau deces al unei persoane ori de avariere sau distrugere de bunuri, se acordă despăgubiri dacă autovehiculul care a produs accidentul este identificat și asigurat, chiar dacă autorul accidentului a rămas neidentificat.

Art. 52. — În cazul în care, pentru același deținător de autovehicul, la data producerii accidentului există mai multe asigurări valabile, despăgubirea se suportă în părți egale de către toți asiguratorii.

Asiguratul are obligația de a informa asiguratorul despre încheierea unor astfel de asigurări cu alți asiguratorii.

Art. 53. — Nivelul primelor de asigurare, limita maximă a despăgubirilor de asigurare, termenele de plată, sancțiunile și alte elemente cu privire la aplicarea asigurării se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Finanțelor.

Art. 54. — Despăgubirile se stabilesc pe baza convenției dintre asigurat, persoana păgubită și asigurator ori, în cazul în care nu s-a realizat înțelegerea, prin hotărâre judecătorească pronunțată în România.

În cazurile în care despăgubirile nu urmează să fie recuperate potrivit prevederilor art. 58, convenția prevăzută la alin. 1 poate fi încheiată și de către conducătorul autovehiculului răspunzător de producerea accidentului, altul decât asiguratul.

Convenția încheiată numai între asigurat și persoana păgubită, urmată de o hotărâre judecătorească de expedient, care consfințește tranzacția acestora, nu-l obligă pe asigurator la plată.

În cazul stabilirii despăgubirii prin hotărâre judecătorească, asigurații sunt obligați să se apere în proces. Citarea în proces a asiguratorului este obligatorie.

Art. 55. — Despăgubirile se plătesc de către asigurator nemijlocit persoanelor fizice sau juridice păgubite, în măsura în care acestea nu au fost despăgubite de asigurat.

Despăgubirile nu pot fi urmărite de creditorii asiguratului.

Despăgubirile se plătesc asiguraților, dacă aceștia dovedesc că au despăgubit pe cei păgubiți și despăgubirile nu urmează să fie recuperate potrivit prevederilor art. 58.

Art. 56. — Persoanele care folosesc pe teritoriul României autovehicule înmatriculate în străinătate și nu sunt asigurate în străinătate, potrivit prevederilor art. 48 alin. 2, sau ale căror asigurări expiră în timpul aflării pe teritoriul României, datorează primele de asigurare, corespunzător perioadei de la intrarea, respectiv expirarea valabilității asigurării, până la ieșirea autovehiculului din țară.

La intrarea și ieșirea din țară, organele poliției de frontieră de la punctele de control pentru trecerea frontierei de stat a României vor controla documentele de asigurare și vor solicita deținătorului autovehiculului dovada plății primei de asigurare datorate.

Persoanele neasigurate, care nu pot face, la control, dovada asigurării ori a plății acesteia, vor fi îndrumate să achite primele datorate la organele de la punctul de control, desemnate în acest scop.

Art. 57. — Drepturile persoanelor păgubite prin producerea accidentelor de autovehicule se exercită împotriva celor răspunzători de producerea pagubei. Aceste drepturi se pot exercita și direct împotriva asiguratorului de răspundere civilă, în limitele obligației acestuia, stabilită în prezentul capitol, cu citarea obligatorie a celui răspunzător de producerea pagubei.

Drepturile persoanelor păgubite prin accidente produse de autovehiculele deținute de persoane asigurate în străinătate se exercită împotriva asiguratorului prin Biroul asiguratorilor de autovehicule din România, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 48 alin. 2.

Art. 58. — Asiguratorul recuperează sumele plătite drept despăgubiri de la persoana răspunzătoare de producerea pagubei, în următoarele cazuri:

a) accidentul a fost produs cu intenție;

b) accidentul a fost produs în timpul comiterii unor fapte incriminate de dispozițiile legale privind circulația pe drumurile publice ca infracțiuni săvârșite cu intenție, chiar dacă aceste fapte nu s-au produs pe astfel de drumuri sau în timpul comiterii altor infracțiuni săvârșite cu intenție;

c) accidentul a fost produs în timpul când autorul infracțiunii săvârșite cu intenție încearcă să se sustragă de la urmărire;

d) persoana răspunzătoare de producerea pagubei a condus autovehiculul fără consimțământul asiguratului.

Art. 59. — Asigurații sau reprezentanții acestora sunt obligați să înștiințeze în scris asiguratorul despre producerea evenimentului asigurat în termen de 4 zile lucrătoare de la data acestuia, cu excepția cazurilor de forță majoră în care termenul de 4 zile lucrătoare începe de la data încetării acestora.

CAPITOLUL IV

Fonduri de protecție

Art. 60. — În vederea protejării asiguraților, prin contribuția asiguratorilor, se constituie Fondul de protejare a asiguraților destinat plăților de despăgubiri și sume asigurate în caz de faliment al societăților comerciale din domeniul asigurărilor.

Fondul se va constitui și se va administra de către Oficiul de supraveghere a activității de asigurare și reasigurare din Ministerul Finanțelor, care va stabili anual o cotă procentuală ce se va aplica asupra volumului de prime brute încasate de societățile de asigurare, de asigurare-reasigurare și de reasigurare și va elabora norme privind utilizarea acestuia.

Art. 61. — În vederea protejării victimelor accidentelor de circulație auto, soldate cu vătămări corporale sau decese, în care autorul a rămas neidentificat și autovehiculul este neasigurat, se constituie Fondul de protecție a victimelor străzii.

Acest fond se va constitui și se va administra de către Biroul asiguratorilor de autovehicule, care va stabili o cotă procentuală ce se va aplica asupra volumului de prime brute încasate pentru asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto de către societățile autorizate și va elabora norme privind utilizarea fondului, cu avizul Ministerului Finanțelor.

CAPITOLUL V

Sanțiuni

Art. 62. — Pentru neplata la termen a sumelor destinate fondurilor constituite conform art. 60 și 61 se calculează majorări de întârziere, conform normelor elaborate de către Ministerul Finanțelor. Majorările de întârziere vor fi virate în contul fondurilor respective.

În cazul repetării faptei de la alin. 1 se poate lua și măsura suspendării activității, de până la un an.

Art. 63. — Refuzul societății comerciale autorizate de a încheia asigurarea obligatorie, la cererea asiguratului, constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 500.000 lei la 2.000.000 lei, putându-se lua și măsura suspendării activității, pe o perioadă de până la un an.

Art. 64. — Încălcarea de către persoanele fizice și juridice a obligației de asigurare prevăzute la art. 48 și 56 constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 50.000 lei la 200.000 lei și cu reținerea certificatului de înmatriculare a autovehiculului, până la prezentarea documentului privind încheierea asigurării.

Art. 65. — Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor prevăzute la art. 63 din prezenta lege se fac de către personalul de specialitate din Ministerul Finanțelor, împuternicit în acest scop, iar cele prevăzute la art. 64, de către ofițerii și subofițerii de poliție.

Art. 66. — Pentru măsura de suspendare a activității societății comerciale, prevăzută la art. 63, și, respectiv, de reținere a certificatului de înmatriculare, prevăzută la

art. 64, contestația se va depune la instanțele de judecată competente, potrivit legii.

Art. 67. — Nivelul amenzilor de la art. 63 și 64 se va actualiza prin hotărâri ale Guvernului, în corelație cu indicele de inflație.

Art. 68. — Reglementarea privind contravențiile prevăzute la art. 63 și 64 se completează cu dispozițiile Legii nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor.

CAPITOLUL VI

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 69. — Organele de poliție, unitățile de pompieri și celelalte autorități publice competente să constate și să cerceteze accidentele de autovehicule sau alte evenimente, după caz, vor comunica, la cererea asiguratorilor, actele și datele cu privire la cauzele și împrejurările producerii riscurilor asigurate și la pagubele provocate în vederea stabilirii și plății de către asiguratorii a despăgubirilor și a sumelor asigurate.

Art. 70. — Prezenta lege intră în vigoare începând cu data de 1 februarie 1996.

Pe data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă: Titlul XIII, Cartea I „Despre contractul de asigurare”, din Codul comercial, Decretul nr. 471/1971 cu privire la asigurările de stat, republicat în 1988, Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 1.715/1971 pentru stabilirea unor măsuri în executarea Decretului nr. 471/1971, Hotărârea Guvernului nr. 387/1990 privind unele măsuri în legătură cu asigurarea autovehiculelor, precum și orice alte dispoziții contrare.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 21 decembrie 1995, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ADRIAN NĂSTASE

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 21 decembrie 1995, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI
prof. univ. dr. OLIVIU GHERMAN

București, 29 decembrie 1995.
Nr. 136.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
pentru promulgarea Legii
privind asigurările și reasigurările în România

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind asigurările și reasigurările în România și se dispune publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 29 decembrie 1995.
Nr. 416.

CAMERA DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

L E G E

pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1994 privind unele măsuri de organizare a activității de îmbunătățiri funciare**Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Art. I. — Legea nr. 50/1994 privind unele măsuri de organizare a activității de îmbunătățiri funciare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 179 din 14 iulie 1994, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 2 — alineatele 1 și 2 vor avea următorul cuprins:

„Patrimoniul Regiei Autonome a Îmbunătățirilor Funciare se constituie din actualul patrimoniu al societăților comerciale de exploatare a lucrărilor de îmbunătățiri funciare cu capital majoritar de stat.

Societățile comerciale de exploatare a lucrărilor de îmbunătățiri funciare cu capital majoritar de stat, care își încetează activitatea, sunt prevăzute în lista anexată.“

2. La articolul 5, în locul alineatelor 1 și 2 se introduc trei alineate noi, care vor deveni alineatele 1, 2 și 3, cu următorul cuprins:

„Cheltuielile cu energia electrică necesară pompării apei de la priză până la hidrant și toate cheltuielile cu evacuarea apei din rețeaua de desecare, precum și cheltuielile de întreținere și reparații ale lucrărilor de îmbunătățiri funciare, din patrimoniul Regiei Autonome a Îmbunătățirilor Funciare, se suportă integral de la bugetul de stat.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 20 decembrie 1995, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ADRIAN NĂSTASE

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 25 octombrie 1995, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI
prof. univ. dr. OLIVIU GHERMAN

București, 29 decembrie 1995.
Nr. 138.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1994 privind unele măsuri de organizare a activității de îmbunătățiri funciare

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1994 privind unele măsuri de organizare a activității de îmbunătățiri funciare și se dispune publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 29 decembrie 1995.
Nr. 418.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGEA

Societății Naționale de Cruce Roșie din România

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Societatea Națională de Cruce Roșie din România este persoană juridică de drept public, autonomă, neguvernamentală, apolitică și fără scop patrimonial. Ea își desfășoară activitatea cu caracter umanitar, ca organizație de ajutor voluntar, auxiliară a autorității publice.

Art. 2. — (1) Societatea Națională de Cruce Roșie din România se organizează și funcționează pe baza statutului propriu, ca singura societate de Cruce Roșie, atât în timp de pace, cât și în timp de război, în baza legii și a Convențiilor de la Geneva din 1949 la care România este parte.

(2) Principiile fundamentale, morale și juridice după care se desfășoară activitatea Societății Naționale de Cruce Roșie din România sunt cele ale Mișcării Internaționale de Cruce Roșie și Semilună Roșie: umanitate, imparțialitate, neutralitate, independență, voluntariat, unitate și universalitate.

Art. 3. — (1) Activitatea Societății Naționale de Cruce Roșie din România este deschisă tuturor, iar acțiunile sale umanitare se desfășoară pe întreg teritoriul țării.

(2) Societatea Națională de Cruce Roșie din România participă la activități cu caracter internațional, organizate în conformitate cu convențiile încheiate în acest domeniu, la care România este parte, precum și la alte acțiuni internaționale cu caracter umanitar.

Art. 4. — (1) Emblema Societății Naționale de Cruce Roșie din România, adoptată la fondarea acesteia, în data de 4 iulie 1876, este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta lege.

(2) Emblema Societății Naționale de Cruce Roșie din România reprezintă o cruce, alcătuită din cinci pătrate egale, de culoare roșu vermion, așezată pe fond alb și înconjurată de două cercuri concentrice de aceeași culoare. În spațiul dintre cele două cercuri este înscrisă, cu litere majuscule de culoare roșu vermion, pe fond alb, inscripția: SOCIETATEA NAȚIONALĂ DE CRUCE ROȘIE • ROMÂNIA •.

Art. 5. — (1) Emblema, ca semn indicativ, se folosește, în timp de pace, de către:

a) Societatea Națională de Cruce Roșie din România, în timpul manifestărilor sau al campaniilor pentru colectă de fonduri;

b) terțe persoane juridice asociate la acțiuni de natura celor prevăzute la lit. a);

c) mijloacele de transport;

d) posturile de prim-ajutor, dacă sunt destinate exclusiv îngrijirii gratuite.

(2) Autorizația pentru folosirea acestei embleme în cazurile prevăzute la lit. b)–d) se emite de către Societatea Națională de Cruce Roșie din România.

(3) În timp de conflict armat, emblema, ca semn indicativ, se folosește, în exclusivitate, de către Societatea Națională de Cruce Roșie din România.

Art. 6. — (1) Emblema, ca semn protector, poate fi folosită în timp de pace de către Societatea Națională de Cruce Roșie din România.

(2) În timp de conflict armat, emblema, ca semn protector, se folosește de către:

a) serviciile sanitare ale forțelor armate;

b) Societatea Națională de Cruce Roșie din România, numai pentru personalul propriu și pentru materialele prin care își dă concursul serviciului sanitar oficial, supunându-se regulamentelor militare;

c) spitalele civile, recunoscute ca atare de stat și autorizate să utilizeze emblema în scop de protecție;

d) alte societăți de ajutor voluntar autorizate în acest sens, numai pentru personalul și materialele afectate în exclusivitate serviciilor sanitare, supuse regulamentelor militare.

(3) Autorizarea folosirii emblemei ca semn protector, în caz de conflict armat, se face de către Guvernul României.

Art. 7. — Societatea Națională de Cruce Roșie din România funcționează în spațiile proprii și în cele repartizate în acest sens până în prezent, precum și în alte spații locative care se pun la dispoziție de către consiliile locale, județene sau al municipiului București, după caz, în vederea desfășurării activității, și beneficiază de aceleași măsuri de protecție pe care legea le stabilește în favoarea instituțiilor publice.

Art. 8. — Societatea Națională de Cruce Roșie din România, fiind o instituție de utilitate publică, are, în această calitate, dreptul de a cere concursul tuturor autorităților publice, iar acestea au obligația de a-l acorda.

Art. 9. — Sediul central al Societății Naționale de Cruce Roșie din România este în municipiul București.

CAPITOLUL II

Scopul și principalele atribuții ale Societății Naționale de Cruce Roșie din România

Art. 10. — Societatea Națională de Cruce Roșie din România acționează, în orice împrejurare, în scopul prevenirii și alinării suferințelor oamenilor, fără nici o deosebire în ceea ce privește naționalitatea, rasa, religia, vârsta, sexul, apartenența militară, socială sau politică.

Art. 11. — Principalele atribuții ale Societății Naționale de Cruce Roșie din România sunt:

a) să acționeze în caz de conflict armat, iar în timp de pace să se pregătească și să acționeze, ca auxiliară a autorităților publice, în toate domeniile prevăzute de Convențiile de la Geneva din 1949 și în favoarea tuturor celor aflați în suferință, atât persoane civile, cât și militare;

b) să contribuie la ameliorarea stării de sănătate, la prevenirea îmbolnăvirilor și la alinarea suferințelor prin programe de întraajutorare în beneficiul colectivității;

c) să organizeze, la nivel național sau local, după caz, servicii de ajutoare de urgență în favoarea victimelor dezastrelor, indiferent de cauzele și natura acestora;

d) să recruteze, să instruiască și să pună la dispoziție personalul necesar pentru realizarea misiunii sale;

e) să promoveze participarea copiilor și a tinerilor la activitățile specifice;

f) să autorizeze folosirea emblemei, pe timp de pace, conform legii;

g) să organizeze și să participe la acțiuni internaționale de ajutorare a victimelor, indiferent de cauzele și de natura dezastrelor;

h) să facă cunoscut opiniei publice, în special copiilor și tineretului, acțiunile sale, cât și pe cele ale Mișcării Internaționale de Cruce Roșie și Semilună Roșie, precum și Principiile fundamentale ale Crucii Roșii, idealurile păcii, respectului și înțelegerii între toți oamenii și toate popoarele;

i) să încheie convenții de colaborare și să alcătuiască programe de acțiune comune cu alte societăți sau asociații care desfășoară activități umanitare, cu ministere și alte instituții de specialitate ale administrației publice centrale și locale, în vederea realizării misiunii sale umanitare;

j) să participe, pe baza programelor inițiate de Ministerul Sănătății, la recrutarea donatorilor de sânge, la combaterea unor epidemii și la alte acțiuni.

Art. 12. — Presa, radioul și televiziunea asigură, în mod gratuit, popularizarea acțiunilor umanitare organizate de Societatea Națională de Cruce Roșie din România.

CAPITOLUL III

Componență, organizare și patrimoniu

Art. 13. — (1) Societatea Națională de Cruce Roșie din România este deschisă tuturor cetățenilor, fără deosebire de naționalitate, rasă, sex, religie, profesie, apartenență socială sau politică.

(2) Calitatea de membru al Societății Naționale de Cruce Roșie din România, drepturile și obligațiile corespunzătoare se reglementează conform statutului și regulamentului, adoptate de adunarea generală.

Art. 14. — Societatea Națională de Cruce Roșie din România este organizată pe principiul teritorialității, conform statutului și regulamentului propriu.

Art. 15. — Patrimoniul Societății Naționale de Cruce Roșie din România este format din bunuri mobile și imobile, provenind din:

a) cotizații;

b) donații și legate testamentare;

c) sponsorizări, contribuții în numerar și bunuri din partea oricărei persoane fizice sau juridice, române sau străine;

d) venituri din organizarea de manifestări publice, tombole, baluri și alte asemenea acțiuni, precum și din activități productive specifice, compatibile cu obiectivele sale;

e) editarea și vânzarea de periodice proprii, publicații și cărți privind domeniul său de activitate.

Art. 16. — Anual se vor stabili, prin legea bugetului de stat, cheltuieli pentru cotizația de membru al Federației Internaționale a Societăților de Cruce Roșie și Semilună Roșie și a contribuției la finanțarea Comitetului Internațional al Crucii Roșii, precum și pentru asigurarea realizării atribuțiilor Societății Naționale de Cruce Roșie din România, prevăzute la art. 11 lit. a)–d), e), g) și h).

Art. 17. — (1) Bunurile mobile și imobile din patrimoniul Societății Naționale de Cruce Roșie din România, precum și materialele pe care aceasta le primește sau le expediază, în țară sau în străinătate, în vederea realizării misiunii sale umanitare, sunt scutite de orice fel de impozite sau taxe.

(2) Acțiunile în justiție pentru valorificarea drepturilor sale de orice natură sunt scutite de taxă de timbru.

Art. 18. — În caz de catastrofe, calamități naturale, precum și în timp de conflict armat, transportul personalului Societății Naționale de Cruce Roșie din România, aflat în misiune, în baza legitimației de serviciu, este gratuit pe orice mijloc de transport care aparține regiilor autonome sau societăților comerciale.

Art. 19. — Anual, în cursul lunilor mai și septembrie, se organizează „Luna Crucii Roșii din România”.

Art. 20. — (1) În cursul lunilor mai și septembrie, toate instituțiile de cultură și organizațiile sportive vor percepe un tarif suplimentar de 200 de lei, cu ocazia manifestărilor culturale și sportive organizate în aceste luni.

(2) Perceperea tarifului suplimentar se va face pe baza unui timbru care poartă emblema Societății Naționale de Cruce Roșie din România, emis de aceasta și care se aplică pe bilete.

(3) Sumele realizate din vânzarea timbrelor vor fi depuse în contul Societății Naționale de Cruce Roșie din România.

Art. 21. — Pe data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă: Decretul nr. 561/1973 privind organizarea și funcționarea formațiunilor sanitare voluntare ale Societății de Cruce Roșie din Republica Socialistă România; Decretul nr. 281/1981 privind organizarea „Săptămânii Crucii Roșii” din Republica Socialistă România, precum și alte dispoziții contrare.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 20 decembrie 1995, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ADRIAN NĂSTASE

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 20 decembrie 1995, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI
prof. univ. dr. OLIVIU GHERMAN

EMBLEMA
SOCIETĂȚII NAȚIONALE DE CRUCE ROȘIE DIN ROMÂNIA

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii Societății Naționale de Cruce Roșie
din România**

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea Societății Naționale de Cruce Roșie din România și se dispune publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 29 decembrie 1995.

Nr. 419.

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E**privind suplimentarea bugetului Ministerului Culturii
pe anul 1995**

În temeiul art. 17 din Legea nr. 10/1991 privind finanțele publice,

Guvernul României h o t ă r ă ș t e :

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetului Ministerului Culturii pe anul 1995 la capitolul 53.1 „Cultură și artă“, titlul „Cheltuieli de capital“, cu suma de 126 milioane lei din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, pentru achiziții de artă monumentală.

Art. 2. — Ministerul Finanțelor va introduce modificările corespunzătoare în bugetul de stat pe anul 1995.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

Ministrul culturii,

Viorel Mărginean

Ministru de stat,
ministrul finanțelor,

Florin Georgescu

București, 22 decembrie 1995.

Nr. 1.040.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind aprobarea Acordului pentru încheierea decontărilor
în ruble transferabile, precum și transformarea
și lichidarea soldului în ruble transferabile
în favoarea Republicii Federale Germania**

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se aprobă Acordul pentru încheierea decontărilor în ruble transferabile, precum și transformarea și lichidarea soldului în ruble transferabile în favoarea Republicii Federale Germania.

Art. 2. — Ministerul Finanțelor, administratorul acordului menționat la art. 1, este autorizat să aducă la îndeplinire prevederile acordului respectiv, de la data încheierii acestuia de către părțile română și germană.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:
Ministru de stat,
ministrul finanțelor,
Florin Georgescu

București, 22 decembrie 1995.
Nr. 1.048.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru aprobarea rectificării bugetului de venituri și cheltuieli
pe anul 1995 al Regiei Autonome „Monitorul Oficial“
de sub autoritatea Camerei Deputaților**

Guvernul României hotărăște :

Articol unic. — Se aprobă rectificarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 1995 al Regiei Autonome „Monitorul Oficial“ de sub autoritatea Camerei Deputaților, potrivit anexelor nr. 1 și 2 la prezenta hotărâre, anexe ce se vor transmite inițiatorului.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:
Ministru de stat,
ministrul muncii și protecției sociale,
Dan Mircea Popescu
Ministru de stat,
ministrul finanțelor,
Florin Georgescu
Secretarul general
al Camerei Deputaților,
Acsinte Gaspar

București, 28 decembrie 1995.
Nr. 1.075.

REPUBLICĂRI

ORDONANȚA GUVERNULUI Nr. 66/1994*)

privind formarea și utilizarea resurselor derulate prin trezoreria statului

Art. 1. — În scopul întăririi rolului finanțelor publice și asigurării unei discipline bugetare ferme, instituțiile publice care, în înțelesul prezentei ordonanțe, cuprind: autoritatea legislativă, instituția Președinției, autoritatea judecătorească, alte autorități publice, Guvernul, ministerele și celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, consiliile județene și locale, precum și instituțiile publice de subordonare centrală și locală, indiferent de modul de finanțare a activității acestora, au obligația să efectueze operațiunile de încasări și plăți prin trezoreria generală a statului, care funcționează potrivit prevederilor prezentei ordonanțe.

Statul garantează efectuarea operațiunilor financiare prin trezoreria proprie, în condiții de siguranță și în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare, precum și păstrarea integrității disponibilităților bănești.

Art. 2. — Trezoreria generală a statului cuprinde operațiuni de încasări și plăți în lei și în valută, care, după caz, privesc:

— veniturile și cheltuielile bugetului de stat, bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetelor locale;

— veniturile și cheltuielile bugetelor fondurilor speciale, care se constituie și se utilizează potrivit reglementărilor în vigoare;

— veniturile și cheltuielile instituțiilor publice care, potrivit reglementărilor legale, se administrează în regim extrabugetar;

— datoria publică internă și externă, inclusiv evidența și plata serviciului datoriei publice interne și externe;

— alte venituri și cheltuieli ale sectorului public reglementate prin dispoziții legale, inclusiv drepturile de încasat și obligațiile de plată ale statului la baza cărora stau acorduri și convenții guvernamentale.

Art. 3. — Contul general al trezoreriei statului funcționează la Banca Națională a României, iar soldul activ al acestuia se formează din disponibilitățile trezoreriei centrale din Ministerul Finanțelor și din disponibilitățile trezoreriilor din cadrul serviciilor publice descentralizate ale Ministerului Finanțelor.

În județele, în municipiul București și în sectorul agricol Ilfov în care nu funcționează încă trezorerii în cadrul serviciilor descentralizate ale Ministerului Finanțelor, instituțiile publice efectuează operațiunile de încasări și plăți prin contul trezoreriei statului, deschis la Banca Națională a României pe seama băncilor comerciale cu care Ministerul Finanțelor încheie convenții corespunzătoare.

Soldul contului general al trezoreriei statului se cuprinde în bilanțul Băncii Naționale a României.

Art. 4. — Operațiunile de încasări și plăți în trezoreria statului sunt evidențiate potrivit planului de conturi stabilit

de Ministerul Finanțelor, care asigură constituirea și utilizarea resurselor financiare publice în conformitate cu dispozițiile legale.

Art. 5. — Disponibilitățile aflate în contul general al trezoreriei statului pot fi utilizate în următoarea ordine:

— acoperirea temporară a deficitului din anul precedent și din anul curent al bugetului de stat;

— acoperirea temporară a golurilor de casă, înregistrate de bugetele locale;

— acoperirea temporară a deficitelor din anul precedent și din anul curent, înregistrate de bugetul asigurărilor sociale de stat și de bugetele fondurilor speciale;

— efectuarea de plasamente financiare, pe termen scurt, prin Banca Națională a României, care acționează ca agent al statului;

— împrumuturi pe termen mediu și lung pentru finanțarea și refinanțarea deficitelor anuale ale bugetului de stat, pe seama disponibilităților pe termen mediu și lung din contravaloarea în lei a împrumuturilor externe.

Art. 6. — Pentru disponibilitățile din contul general al trezoreriei statului pentru care, potrivit reglementărilor legale în vigoare, există obligația bonificării de dobânzi, precum și pentru plasamentele financiare, pe termen scurt, efectuate prin Banca Națională a României care acționează ca agent al statului, trezoreria statului plătește, respectiv încasează, dobânzile corespunzătoare.

În situațiile în care dobânzile datorate trezoreriei statului pentru sumele avansate în scopul acoperirii deficitelor temporare ale bugetelor fondurilor speciale nu se pot plăti și compensa, pe bază de fundamentări corespunzătoare, Guvernul poate aproba plata parțială sau totală a acestora, din prevederile cuprinse în bugetul de stat pentru cheltuielile aferente dobânzilor la datoria publică.

De asemenea, în contul general al trezoreriei statului se încasează dobânzile pentru sumele utilizate temporar din trezorerie la acoperirea deficitului bugetului de stat, bugetului asigurărilor sociale de stat și al bugetelor fondurilor speciale, precum și dobânzile la împrumuturile pe termen mediu și lung acordate pentru finanțarea și refinanțarea deficitelor anuale ale bugetului de stat.

Pentru acoperirea temporară a deficitelor bugetelor fondurilor speciale ori ale altor bugete, la care reglementările legale prevăd obligația bonificării de dobânzi la disponibilități, dobânzile de încasat pentru sumele avansate temporar din trezoreria statului se pot compensa cu dobânzile de plătit din trezoreria statului în perioada următoare la disponibilitățile bugetelor respective.

Art. 7. — Nivelul ratelor pentru dobânzile bonificate la disponibilitățile depozitelor aflate în trezoreria statului, pentru care există obligația legală de bonificare de dobânzi, precum și termenele și condițiile de plată a dobânzilor se

*) Republicată în temeiul art. V din Ordonanța Guvernului nr. 36 din 25 august 1995 (devenit art. II prin Legea nr. 113 din 29 noiembrie 1995), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 202 din 31 august 1995.

Ordonanța Guvernului nr. 66 din 24 august 1994 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243 din 30 august 1994 și a fost aprobată prin Legea nr. 128 din 14 decembrie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 19 decembrie 1994.

stabilesc prin convenții încheiate între reprezentanții Ministerului Finanțelor și ai titularilor de depozite, desemnați de instituțiile respective.

Prin aceleași convenții se stabilesc și nivelul ratelor pentru dobânzile datorate trezoreriei statului la sumele temporar utilizate pentru acoperirea deficitelor bugetelor fondurilor speciale sau ale altor bugete, precum și termenele și condițiile de plată ori de compensare. În cazuri justificate, Ministerul Finanțelor poate conveni și aproba ca stingerea obligației de plată a dobânzilor către trezoreria statului — prin compensare — să depășească anul curent.

La stabilirea nivelurilor pentru ratele la dobânzile de încasat și de plătit la și din trezoreria generală a statului, Ministerul Finanțelor are obligația de a se încadra în obiectivele politicii monetare a Guvernului și Băncii Naționale a României.

Pentru neplata în termen a ratelor scadente la împrumuturile și avansurile acordate prin trezoreria statului, a dobânzilor aferente acestora, se calculează și se datorează majorări de întârziere, prevăzute de dispozițiile legale pentru neplata impozitelor și taxelor la bugetul de stat.

Art. 8. — Pentru sumele avansate din trezoreria statului, pe bază de aprobări anterioare prezentei ordonanțe, Ministerul Finanțelor va urmări recuperarea acestora și va propune Guvernului spre aprobare măsuri de regularizare.

Art. 9. — Periodic, Ministerul Finanțelor întocmește informări și/sau rapoarte în legătură cu modul cum a fost executat contul general al trezoreriei statului, pe care le prezintă Guvernului.

Art. 10. — Ministerul Finanțelor elaborează, administrează și execută bugetul trezoreriei statului.

Bugetul trezoreriei statului cuprinde, atât la venituri, cât și la cheltuieli, dobânzile, comisioanele și majorările de întârziere încasate, respectiv plătite la și din trezoreria statului, precum și alte încasări și plăți pentru operațiunile care decurg din împrumuturi, avansuri, plasamente ori din păstrarea și administrarea depozitelor în trezoreria statului.

În cheltuielile bugetului trezoreriei statului se prevăd și comisioanele datorate băncilor comerciale pentru operațiunile pe care acestea le execută în contul trezoreriei statului; comisioanele care se plătesc băncilor comerciale pentru operațiunile pe care acestea le execută în contul trezoreriei

statului se negociază între reprezentanții Ministerului Finanțelor și cei ai băncilor, în care scop se încheie convenții bilaterale în care se prevăd nivelul comisionului, termenele de plată, precum și condițiile în care se pot modifica convențiile respective.

Bugetul trezoreriei statului se întocmește anual și se prezintă spre aprobare Guvernului, o dată cu propunerile pentru proiectul bugetului de stat.

Bugetul trezoreriei statului se poate modifica, de regulă, semestrial și ori de câte ori este necesar, de către Guvern, la propunerea justificată a Ministerului Finanțelor, în funcție de schimbările intervenite în politica monetară, cu deosebire în cea a dobânzilor, de modificările care apar în rulajele depozitelor care se păstrează în trezoreria statului, față de cele avute în vedere la fundamentarea și aprobarea bugetului trezoreriei statului.

Cheltuielile totale aprobate prin bugetul trezoreriei statului reprezintă limite maxime care nu pot fi depășite. Ministerul Finanțelor poate aproba, începând cu semestrul II al fiecărui an, modificări între pozițiile de cheltuieli cuprinse ca detalii în bugetul trezoreriei statului, în funcție de modul cum evoluează depozitele pentru care se bonifică dobânzi și de evoluția nivelului ratei dobânzilor.

Excedentul anual rezultat din execuția bugetului trezoreriei statului se reportează în anul imediat următor ca resursă temporară a trezoreriei statului; angajarea de cheltuieli publice din excedentul trezoreriei statului se aprobă de Parlament, la propunerea Guvernului, prin legea anuală a bugetului de stat sau prin legi speciale.

Guvernul, în situații speciale și fundamentate, poate aproba ca, din excedentul rezultat din execuția anuală definitivă a bugetului trezoreriei statului, să compenseze, parțial sau total, dobânzile datorate pentru disponibilitățile temporar destinate acoperirii deficitului bugetului de stat din anul precedent și din anul curent, precum și împrumuturile temporare și dobânzile aferente acestor împrumuturi acordate bugetelor fondurilor speciale.

Art. 11. — În termen de 60 de zile de la publicarea prezentei ordonanțe în Monitorul Oficial al României, Ministerul Finanțelor va elabora și va transmite tuturor instituțiilor interesate instrucțiuni privind funcționarea trezoreriei statului.

ÎN ATENȚIA CELOR INTERESAȚI: ABONAȚI ȘI ALȚI CITITORI!

Prin Hotărârea Guvernului nr. 358/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 1 iulie 1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 13 aprilie 1994, a fost înființată Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, sub autoritatea Camerei Deputaților, care are obligația publicării în Monitorul Oficial al României a actelor normative, nepublicarea lor atrăgând inexistența acestora.

Pentru a cunoaște legislația ce a fost adoptată după Revoluția din Decembrie 1989, pentru a fi informați cu privire la dezbaterile parlamentare, pentru a putea contacta partenerul de afaceri pe care îl doriți, pentru efectuarea formalităților de publicitate prevăzute de lege, Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, cu sediul în București, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, prin Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București, str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, invită societățile comerciale, întreprinzătorii particulari din țară și din străinătate, precum și pe toți cei interesați, să se adreseze în acest scop, zilnic, între orele 8,00–15,00, iar vinerea, între orele 8,00–13,00, la telefon 211.57.30 sau direct la sediul acestuia.

Aducem, pe această cale, la cunoștință că, începând cu data de 1 ianuarie 1996, prețurile practicate de regie pentru publicațiile sale, la care puteți face abonamente la oficiile poștale sau la filialele societăților comerciale: RODIPET — S.A. (telefon 400.15.10), AMCO PRES — S.R.L. (telefon 643.93.90) și GEMINA PRES — S.R.L. (telefon 628.33.73), sunt următoarele:

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoarea abonamentului anual — lei —	Valoarea abonamentului trimestrial — lei —			
			Trim. I	Trim. II	Trim. III	Trim. IV
1.	Monitorul Oficial al României, Partea I, în limba română	121.000	30.250	33.275	36.600	40.260
2.	Monitorul Oficial al României, în limba română, numere bis, de dimensiunea unei cărți (de peste 48 pagini/exemplar), care nu se includ în abonamentul de la nr. crt. 1	75.000	—	—	—	—
3.	Monitorul Oficial al României, Partea I, în limba maghiară	221.000	55.250	55.250	55.250	55.250
4.	Monitorul Oficial al României, Partea a II-a	415.000	103.750	103.750	103.750	103.750
5.	Monitorul Oficial al României, Partea a III-a	76.800	19.200	19.200	19.200	19.200
6.	Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a	400.000	100.000	100.000	100.000	100.000
7.	Colecția Legislația României	48.000	12.000	13.200	14.520	15.970
8.	Colecția de hotărâri ale Guvernului	108.000	27.000	29.700	32.670	35.900
9.	Repertoriul actelor publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I	21.000	—	—	—	—
10.	Decizii ale Curții Constituționale	8.000	—	—	—	—
11.	Legislația României, ediții trilingve	27.000	—	—	—	—

Foarte important!

Abonamentul anual vă conferă informații complete și prompte cu privire la legislație și o economie importantă în bugetul dumneavoastră.

Pentru informații suplimentare, vă rugăm să vă adresați la telefon 614.24.29 sau fax 312.47.03.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București, Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, telefon 668.55.58 și 614.17.39.